

udtryffeligt udtalt: og Sagens Omkostninger skadesløst i alle Instanser, saafremt Forbunden ikke skyldtes eller ikke var forfalden, da Udpantningen foregik, og det derhos ikke er Skyldneren, der har fremkaldt eller bestyret den urigtige Opfattelse af Retshforholdet, som Rekvirenten har gjort gjældende. Jeg vil blot udtale, at mig forekommer dette rigtigt og billigt, idet jeg ganske kan slutte mig til den Ansættelse, at Udpantning skal betragtes som et extraordinært Retsmiddel, og at der derfor skal være Ansvar forbundet med at gjøre dette extraordinære Retsmiddel gjældende. Er man i Tvivl, om man har Ret eller ikke, bør man anlægge Sag — det bør da være den ordinære Form, der benyttes — og jeg finder derfor, at det i og for sig er ganske naturligt, at der skal være det Ansvar forbundet med uberettiget at have gjort en saadan Udpantning, at den Vedkommende skal betale Processens Omkostninger skadesløst i alle Instanser, thi disse ere de Udgifter, som den Paagjældende nødvendig maa gjøre for at komme til det, som det endelige Udfald har vist at være hans Ret. Derfor har jeg for min Part ikke Noget imod, at denne nye Bestemmelse er kommen ind i Loven, men jeg maa tværtimod sige, at jeg meget mere sympathiserer med den. Der er endelig ogsaa i det sidste Stykke af Lovforslaget om Udlæg uden Grundlag af Dom og Forlig gjort nogle Forandringer, som ligeledes efter min Formening ikke vække videre Betænkelse. Det, som der forekommer mig mest betænkelig, er, at man har tillagt ikke blot de Pantebreve, som ere oprettede for Notarius publicus, Eksekutionskraft, men ogsaa saadanne Pantebreve, som blot ere undertegnede af to Bitterlighedsvidner. Dette sidste forekommer mig at være et Skridt af maaske tvivlsom Rigtighed, idet den Umstændighed, at der staaar to Navne paa Dokumentet som Bitterlighedsvidner, vistnok ikke giver nogen særdeles stor Garanti for Rigtigheden og Vægheden af Underkriften, i det Mindste ikke nogen Garanti, der kan lignedes med den, som Lovforslaget oprindeligt havde for Die, da det forestred, at Dokumentet altid skulde være oprettet for Notarius publicus. Smidlertid erkjender jeg, at det hidtil her i Landet heldigvis er forekommet saare sjældent, at falske Dokumenter af den ommeldte Art ere blevne benyttede paa denne Maade, thi man har jo saa godt som ikke nogeninde hørt Noget om, at Folk her i Landet have gjort Eksekution paa Grundlag af falske Panteobligationer og deslige, og derfor kan man maaske ogsaa nok uden praktisk Ulempe lade den større Betryggelse fare, i det Mindste indtil det maatte vise sig, at Misbrug fandt Sted. De andre Bestemmelser, som ere indførte i Paragrafen, forekomme mig ikke at medføre nogen Betænkelse, men vel endogsaa snarere at være Forbedringer. Det, at der skal gives Skyldneren Barsel, forinden man skrider til at gjøre Udlæg hos ham, er en Regel, der vistnok fuldkommen

har Billighed for sig. Den eneste Betænkelse, der kunde reises, er, at det undertiden kan være vanskeligt at finde en Mand, og at derfor Forpligtelse til at give ham Barsel kan være besværlig, men denne Betænkelse falder bort, naar Forpligtelsen til at give ham Barsel kun finder Sted, forsaavidt han bor paa den pantsatte Eiendom, saaledes som Lovforslaget bestemmer. En saadan nærmere begrændset Forpligtelse til at give Skyldneren Barsel, forekommer mig ikke at medføre nogen Betænkelse, men tværtimod at være Noget, som Billighed taler Meget for. — Naar der dernæst i Paragrafen er indført den udtryffelige Bestemmelse, at Udfald paa Retten til at paakræve disse Retshandlinger, forsaavidt det er meddeelt før Udlægsforretningen, er uden Retsvirkning, da er dette en Bestemmelse, som vistnok ogsaa maa billiges. Jeg vil kun udtale, at jeg for min Person egentlig ikke anser en saadan udtryffeligt Regel for nødvendig, idet jeg tror, at en saadan forud given Renunciation paa Appel — det, man navnlig maa frygte for, er vel, at saadanne Renunciationer maatte blive optagne i Panteobligationen —, i og for sig maa anses for ugyldig, da det forekommer mig klart, at man i det Hele ikke kan erkjende, at Folk gyldigen ved Retshhandlers Oprettelse kunne fraskrive sig Udgang til Retshhjælp, fraskrive sig den almindelige Udgang til Domstolene, som Landets Lovgivning yder, og med Henyn til Udlægsforretninger er Appel netop den Form, hvorunder Retshhjælp nærmest skulde søges. Det forekommer mig derfor, at den rigtige Opfattelse her vilde være, at saadanne Renunciationer allerede ere ugyldige, men da der maaske iblandt Praktikere herfler nogen Tvivl i saa Henseende, kan det ikke skade, at der tilføies en Bestemmelse af den Art, og naar den kommer til at lyde, som den her lyder, ser jeg ikke, at der kan afstedkommes nogen Ulempe ved den. At Udfald paa Appel kan finde Sted efter Udlægsforretningen, betvivles naturligvis ikke. — Der er endnu kun et eneste Punkt, som jeg vilde berøre, og det er den sidste Paragraf, som jo desværre møder i alt for mange af vore Love, den Bestemmelse nemlig, at Loven ikke gjælder for Færøerne. Jeg kjender ikke saa nøie til Forholdene deroppe, at jeg tør tillægge mig nogen Mening derom, men for mig staaer det dog som tvivlsomt, om det skulde være nødvendigt at udelukke denne Lov fra at gjælde paa Færøerne, og om det ikke vilde være muligt i Loven at indsætte en Bestemmelse af samme Natur som den, der findes i Konkursloven. Det er et Spørgsmaal, som vistnok neppe har stor Betydning i praktisk Henseende, men Grunden, hvorfor jeg berører dette Punkt, er heller ikke af nogen praktisk Natur, men mere den, at det møder mig ubehageligt, hver Gang der bliver en Retsuoverensstemmelse imellem Færøerne og det øvrige Danmark. Min Grund til at fremdrage Spørgsmaalet er ene, at jeg ikke kan lide,